

Arrest

nr. 140 816 van 12 maart 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 28 mei 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 4 april 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. BOLLEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 4 april 2014 wordt de verzoekende partij het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer:
(..)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven, binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: geen bewijzen sedert wanneer betrokkene in het Rijk verblijft. “

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij de exceptie van onontvankelijkheid op omdat het bestreden bevel afgegeven werd in het kader van een gebonden bevoegdheid en de eventuele nietigverklaring ervan de verzoekende partij derhalve niet tot voordeel kan strekken.

2.2. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037). Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft artikel 7 van de Vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

In casu werd het bevel om het grondgebied te verlaten genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, op grond van de vaststelling dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. Verzoekende partij legt geen bewijzen voor sedert wanneer zij in het Rijk verblijft. Aldus beschikt de staatssecretaris ter zake over een gebonden bevoegdheid.

Verzoekende partij betwist deze vaststellingen niet in de synthesesmemorie. Evenmin slaagt zij erin duidelijk te maken waarom deze motivering niet zou volstaan als grond waarop het bestreden bevel rust.

2.3. Niettegenstaande bovenstaande vaststellingen dient de Raad echter op te merken dat geen bevel mag worden gegeven of dat het bevel niet mag ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderliggende procedure de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van

de hogere verdragsbepalingen, *in casu* het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

2.4. Verzoekende partij voert de schending aan van artikel 8 EVRM.

2.5. De Raad stelt evenwel vast dat – uit een vergelijking van het inleidend verzoekschrift met de synthesememorie – verzoekende partij haar middel uitbreidt. Daar waar zij in het inleidend verzoekschrift er enkel op wees dat zij door de bestreden beslissing het grondgebied dient te verlaten waardoor zij wordt weggerukt van haar gezin, hetgeen een schending uitmaakt van artikel 8 EVRM, stelt zij in de synthesememorie verder dat het geenszins gaat om een tijdelijke scheiding en dat men niet van haar vrouw en hun dochter kan verwachten dat deze mee afreizen naar het land van herkomst.

2.6. De Raad wijst erop dat voormelde uitbreiding van het middel geenszins als een samenvatting van het middel kan beschouwd worden. Zelfs al zou het in deze gaan om een antwoord op de nota, dan heeft dit verweer geen betrekking op het middel zoals het in het inleidend verzoekschrift is uiteengezet en mag de verzoekende partij niet op grond daarvan haar middel in de synthesememorie uitbreiden. Een middel is immers nieuw indien het in latere procedurestukken, zoals de synthesememorie, een andere draagwijdte of invulling krijgt. Zoals uit voorgaande bespreking blijkt ontwikkelt de verzoekende partij in de synthesememorie een nieuw bezwaar dat niet in het inleidend verzoekschrift voorkomt en niet voor het eerst in de synthesememorie kan aangevoerd worden (cfr. RvS 227 901, 26 juni 2014). De Raad gaat dan ook niet in op deze uitbreiding.

2.7. Ter onderbouwing van haar betoog dat verweerder artikel 8 van het EVRM schond verwijst verzoekende partij naar het gezinsleven dat zij heeft met haar partner en kind. Er moet evenwel worden benadrukt dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat verzoekende partij enig bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen. Verzoekende partij toont ook niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven met haar partner en kind kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven met hen te hebben in het land van herkomst of elders. Uit het administratief dossier blijkt immers dat haar partner en kind de Marokkaanse nationaliteit hebben. Tevens moet worden gesteld dat uit artikel 8 van het EVRM hoe dan ook geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Er blijkt derhalve niet dat er sprake is van een effectieve inmenging in het gezinsleven van verzoekende partij of dat op verweerder enige positieve, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, verplichting zou rusten om verzoekende partij toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied. Bovendien staat niets verzoekende partij eraan in de weg om, eenmaal zij aan de voorwaarden voldoet, een aanvraag in te dienen in kader van gezinshereniging.

2.8. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.

2.9. De exceptie van de verwerende partij is gegrond.

Het beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 4 april 2014 is niet ontvankelijk bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend vijftien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER